

Natália Szunyogová

**Energie lásky
našla ke mně cestu**

ČÁST 2.: SETKÁNÍ

Natália Szunyogová

**ENERGIE LÁSKY NAŠLA KE MNĚ
CESTU**

aneb

**Jak jsem přežila rozpad svého života a
našla nový**

(Přeložila: Stanislava Nekvasilová)

Druhá část: Setkání

Úvod

Veřejné tajemství, o kterém každý z nás mluví

Počet lidí s rakovinou roste. Roste i počet jiných onemocnění, stejně jako psychických problémů. Můžeme poděkovat všem znečišťovatelům. Chemičtí vojáci jsou skrytí ve vodě, kterou pijeme, v potravinách, které konzumujeme, ve vzduchu, který dýcháme, chemičtí vojáci jsou všude. Pomalu a smutně kráčíme v objetí trojúhelníku smrti, protože tušíme, že něco není v pořádku. Mlčky přihlížíme. Je to takové veřejné tajemství. Ráda bych tomu nějakým způsobem zabránila, a právě proto vznikla tato kniha. Je to příběh, který se odehrál v trojúhelníku smrti. Přeji vám příjemné čtení.

Brána domova se otevřela a já jsem mohla vstoupit

Můj příběh se odehrál před lety. Všechno začalo dlouhým zvoněním zvonku u dveří, které mě vyrušilo ze spánku, ve kterém jsem byla schovaná velmi dlouho. Totiž, nic se neděje jen tak, bez příčiny, všechno má svůj důvod. Teď už to vím. I tehdy dávno zazvonil zvonek jen proto, protože měl zazvonit, protože mě měl probudit ze zimního spánku. Tehdy jsem to netušila, teď to už dobře vím. Tímto dlouhým zvoněním se mi změnil život.

Vstala jsem z postele, přiblížila jsem se ke dveřím a otevřela jsem dveře. Rozespálá jsem hleděla dopředu, a ještě mi nedocházelo, jestli se mi to zdá nebo už bdím. Předě mnou stála mladá pošťačka, která mi podávala záhadnou zásilku do vlastních rukou, pozvánku na setkání ze školy.

Poděkovala jsem a zavřela jsem za pošťačkou masivní dveře. Sedla jsem si do svého oblíbeného křesla a otevřela jsem voňavou obálku. Moc mě potěšila milá slova, která byla vyrytá krásnou zlatou barvou do kartičky z tvrdšího papíru, přivoněla jsem k ní, karta voněla domovem.

Představila jsem si, jak vcházím do rodné vesnice a setkávám se se známými a kamarády, které jsem už léta neviděla. Tyto představy mi dělaly dobře. Mé myšlenky, které dlouho spaly, se probudily ze zimního spánku a vešly do chladného kostela, kam jsem chodívala celé

své krásné dětství. Zašly i do základní školy, kterou jsem kdysi navštěvovala.

V představách jsem běhala po kopcích, po lesech, umývala jsem si tvář v místním potoku, koupala jsem se v jezeře ve vedlejší vesnici. Díky vzpomínkám plavaly hormony v mém těle stejně, jako kdysi plavaly ryby v našem rybníce. Zatoužila jsem znovu ucítit vůni své rodné vesnice. Radovala jsem se z přenádherných obrazů v mé probuzené mysli, což mi vyvolalo dobrou náladu. Ucítila jsem velké štěstí. S tímto příjemným pocitem a se starou fotkou na hrudi, na které se usmívali mí milí rodiče, bratr a já, jsem sladce usnula.

Následující ráno jsem se vzbudila a těšila se na nadcházející den, který i přinese mnoho nového. Dnešní den je ve znamení tajemného návratu, který může přinést něco nového, krásného, může přinést i velkou lásku. Takový návrat domů může chutnat různě. Plná vzrušení jsem se těšila domů, i když jsem vůbec netušila, co mě doma čeká.

Pozvánka na setkání ze základní školy po dvaceti letech byla znamením, že nastal čas, vrátit se. Těšila jsem se na blížící se setkání se spolužáky. Od těch dávných časů, co jsme se naposledy viděli, uběhlo už mnoho času, mnoho se stalo, mnoho se změnilo.

Překročila jsem hranice našeho státu, který mě přivítal s otevřenou náručí. „Je to tu překrásné, miluji to tu, těším se domů!“, zakřičela jsem. Vstoupila jsem do rodné krajiny a uvědomila jsem si tu nádheru lépe. Příroda mi připravila to nejhezčí přivítání, jaké jen mohla. Svítilo oslňující slunce, ostré paprsky dopadaly na mě i na líbeznou krajinu, kterou jsem pomalu procházela. Byl začátek května a všechno kolem

mě kvetlo. Vábivá vůně rozkvetlých stromů, obsypaných různobarevnými květy, procházela mým bolavým tělem a léčila mě. Lehká, čistá a přirozená vůně růží působí dnes svěže. Všechny květy jsou vystavené žívlům, pučí, kvetou, vadnou, ani nevím, zda jsou si vědomé své krásy. Přirozeně přechází z jedné fáze do druhé. Aroma přírody opíjelo mé smysly a pomáhalo mi zapomenout na všechna trápení. Pán Bůh musel milovat tento čarokrásný kraj, když mu do vínku vлил takovou krásu.

Pohádkové lesy hrály všemi barvami, voňavé květy na kvetoucích stromech vábily můj zvědavý zrak. Cítila jsem vůni jara, která drze vcházela do sportovního auta pootevřeným oknem, ale tehdy mi to nevadilo.

Radovala jsem se, protože každá část úchvatné cesty vytvářela zajímavé obrazy, šikovný malíř by si tu přišel na své, pomyslela jsem si a dál jsem se dívala na malebnost kolem sebe. Tamní příroda byla celé věky inspirací pro malíře, sochaře, básníky, spisovatele, či skladatele. Kdyby jí nebylo, chyběla by píseň, která nás hřeje vždy, když ji slyšíme. Neměli bychom obrazy, na které se můžeme zadívat a uletět do dálav plných krás. Neměli bychom knihy, do kterých jsou vložena slova, která nám tu nádheru připomínají. Neměli bychom zajímavé sochy, které kopírují velebnost Královny přírody. Skladatelé by neskládali skladby, které připomínají žbluňkání potoka, cestování řek, tanec lesa, zpěv ptáků, či rozhovory zvířat.

Po několikahodinovém řízení jsem pocítila únavu a zastavila jsem na benzínové pumpě. Všichni tu povídali mým rodným jazykem. Balzám na duši po tak dlouhém čase, pomyslela jsem si. Až když je

člověk mimo domov, až tehdy si uvědomí, jak miluje svou rodnou řeč a jak mu chybí. Po dalším úseku cesty jsem zastavila před křižovatkou. Z křižovatky vedlo několik cest. Každá z těch cest by mi něco přinesla, každá z těch cest skrývala nějaké tajemství, které na křižovatce nepoznám. Která cesta je správná? Která z těch cest je ta pravá? Nebo je to úplně jedno, kterou se vydám? Je každá z těch cest správnou volbou? Může mě každá přivést do cíle?

Kroužila jsem po kruhovém objezdu a hledala cestu k mému cíli. Mnohokrát jsem takto hledala cestu, ale nikdy jsem nedostala znamení. A možná jsem je i dostala, ale přes zamlžený zrak jsem je neviděla.

Zastavila jsem u nového motorestu a vystoupila ze svého auta. Nadechla jsem se čerstvého vzduchu a zázrakem jsem ucítila své dětství. Dokonce i tráva kolem mě mi připadala jiná než ta v cizině. Točila se mi z toho všeho hlava, byla jsem jako opilá. Všechno potlačované vyplavalo na povrch, sem patřím, sem mě to táhne! Najednou jsem si to uvědomila. Chtělo se mi křičet i být potichu. Bylo mi smutno a zároveň veselo, chtělo se mi plakat a smát zároveň.

Vešla jsem do malého motorestu a dala si voňavou kávu. Zaposlouchala jsem se do rozhovoru smutných lidí, kteří seděli u vedlejšího stolu. Hovořili nářečím, jakým se mluví v naší vesnici. Povídali něco o hladovém údolí. Zmiňovali, že v té oblasti nic neroste, ničemu se tam nedaří, je tam velká nezaměstnanost a lidé trpí chorobami. Dopila jsem kávu, zaplatila jsem, sedla do auta a pokračovala v cestě.

Čekalo mě však nepříjemné překvapení, tráva každým metrem žloutla, až se úplně ztratila. Stromy byly suché, žádné květy, žádná zeleň, jen holá poušť. Tam, kde byl kdysi les, byla poušť. Tam, kde tekla svěží potok, jsem viděla velké smetiště. Krajinu jsem našla hluboce zanedbanou s krvavými ranami. Cesty měly praskliny, které prohnily a zůstaly po nich velké díry. Třásla jsem se, auto drncelo, špatně se mi řídilo. Zpomalila jsem, abych nerozabila auto a lépe jsem viděla na cestu. Do cesty mi vběhl neupravený muž, potom druhý a třetí. Po okraji cesty kráčeli neupravené ženy, děti i muži. Kam šli? Bylo jich hodně, byli špinaví a hluční, jednoho chlapce jsem skoro srazila, vběhl mi pod auto. Zastavila jsem, byla jsem v šoku. Všichni mi hleděli do auta a já jsem hleděla na ně. Měla jsem pocit, že jsem vešla do minulého století. Odkud se jich tu tolik vzalo? Nepamatuji si, že by jich tu bylo tolik. Buď jsem zapomněla, že tu byli nebo se za tu dobu, co jsem tu nebyla, tak rozrostli. Za mého dětství bylo za naší vesnicí pár domů a tam žilo pár cigánů. Ale toto? Němě jsem na ně hleděla. Nastartovala jsem a rychle jsem odtud zmizela.

Dívala jsem se kolem sebe, krajina byla zanedbaná, lidé byli zanedbaní. Tito lidé se nemůžou postarat o přírodu, když se neumí postarat o sebe, pomyslela jsem si a pokračovala dál. I když jsem byla ukrytá v autě, cítila jsem z nich beznaděj, protože z těchto lidí se ztratila touha. Ztratila se touha po tom, aby se měli lépe, aby se cítili dobře ve vlastní kůži, aby se cítili dobře ve svém domě. Kdysi měli tito lidé v sobě touhu, která byla všem společná. Snili o tom, aby se tato krajina rozvíjela. Později se tato touha někam ztratila.

Zklamaně jsem vcházela do naší vesnice. Do cesty mi vešel chlap, potácel se po cestě, díval se do prázdna. Vesnice byla jako po vymření. Nikde nikdo, jen pár malých cigánů se honilo po silnici. Zaparkovala jsem, protože kdybych pokračovala v cestě autem, vytrásla by z něj rozbitá cesta duši.

Rozpršelo se. Pršel šedý déšť a já jsem kráčela vesnicí v jeho objetí.

Vesnicí, kterou jsem dobře znala a přitom nepoznávala. Déšť sléval skleníkové plyny a špinavé cesty do našeho potoka. Mokrá pokožka mě začínala nepříjemně pálit. Co se to tu stalo?

Zastavila jsem na známém místě, které mi připomenulo milé vzpomínky...

Tehdy dávno jsem tam taky stála sama a ty jsi tam kráčet sám,

hleděli jsme si do očí,

tehdy dávno,

kráčet jsi ulicí,

kráčet jsi pomalu zdola nahoru,

a já jsem tam stála, zapomněla jsem dýchat

a sledovala jsem Tě,

zpomaloval jsi,

a hlavu otočenou ke mně jsi ani na chvíli neodvrátil,

tvé oči se přilepily na ty mé, a ne, a ne se odlepit.

Tvůj pohled vplul do pohledu mého a už tam zůstal navěky.

Krátký sen se mi zdál nad ránem,

Naplněný láskou a plný vzrušení...

Rozpačitě jsem vešla do rodného domu. Dveře otevřela švagrová. Byla jsem roztržitá. Abych zakryla neklid, otočila jsem se k dětem a volala je, aby se přišly podívat na dárečky. Děti se moc zaradovaly, donesla jsem toho hodně, jen proto, abych jim udělala radost. Děvčátko mělo jedenáct a podobalo se své matce. Chlapeček měl deset, měla jsem pocit, že vidím bratra. Ta podoba byla neuvěřitelná, dokonce i chůze, gestikulace a hlas byli stejné. Když se smál, zahlédla jsem jamku na jeho tváři, stejnou, jakou měl můj bratr. Přistoupila jsem k němu a pevně ho objala. Držela jsem ho silně a neuměla jsem se od něj odlepit. Na chvíli jsem měla pocit, že držím svého bratra. Chlapci to začalo být nepříjemné a začal se pomalu odtahovat. Potom jsem přistoupila k neteři a taky jsem ji pevně objala. Když jsem se na ni zblízka podívala, viděla jsem rty svého bratra, i oči byly jeho.

Uložili mě do pokoje, kde jsem měla kdysi dětský pokoj. Schoulila jsem se do klubka a modlila se: „Otče náš, jenž jsi na nebesích, posvěť se jméno tvé, přijď království tvé, buď vůle tvá jako v nebi, tak i na zemi. Chléb náš vezdejší dej nám dnes a odpusť nám naše viny, jakož i my odpouštíme našim viníkům a neuveď nás v pokušení, ale zbav nás od zlého. Amen.“

Cítila jsem se jako před dávnými lety. Když jsem zavřela oči, cítila jsem pohlázení své mámy, která mi každý večer čítávala pohádky nebo mi zpívala, někdy jsme si jen tak povídaly. Vracely se mi vzpomínky, v hlavě mi hrála ukolébavka, kterou mi zpívala nejčastěji. Cítila jsem její vůni, slyšela její hlas a její dotyky mě hladily po tváři tak, jako kdysi. Není divu, že jsem při těchto pocitech usnula.

Druhého dne ráno jsem netušila, kde jsem. Tu noc se mi zdál nepříjemný sen, ve kterém mou rodnou vesnici vzala velká voda. Voda vzala všechno, nezůstalo nic, ani jediný dům, ani jediný človíček. Jen já jsem tam stála, sama, na kopci, který se tyčil za vesnicí. Ten kopec mě zachránil a já jsem přežila. Zůstala jsem plná bolesti, pamatuji si ten pocit z toho snu. Nechtělo se mi vstát z postele. Hlavou se mi promítl celý můj život.